

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **J. V.,** proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,** se sídlem 28. října 117, Ostrava, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Ředitelství silnic a dálnic,** se sídlem Na Pankráci 56, Praha 4, zastoupená JUDr. Markem Křížem, Ph.D., advokátem se sídlem Masarykovo nám. 91/28, Karviná, **II) Telia Carrier Czech Republic, a. s.,** se sídlem K Červenému dvoru 3269/25a, Praha 3, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2015, č. j. MSK 52281/2015, v řízení o kasačních stížnostech osoby zúčastněné na řízení I), žalovaného a žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 1. 2018, č. j. 22 A 98/2015 – 337,

takto:

I. Kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení I) **se zamítá.**

II. Kasační stížnost žalovaného **se zamítá.**

III. Řízení o kasační stížnosti žalobce **se zastavuje.**

IV. Osoba zúčastněná na řízení I) **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech osoby zúčastněné na řízení I) a žalovaného.

V. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech osoby zúčastněné na řízení I) a žalovaného.

VI. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení o kasačních stížnostech osoby zúčastněné na řízení I) a žalovaného **nepřiznává.**

VII. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žalobce.

VIII. Osoba zúčastněná na řízení II) **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech osoby zúčastněné na řízení I), žalovaného a žalobce.

Odůvodnění:

I. Rozsudek krajského soudu a jemu předcházející rozhodnutí

[1] Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) zrušil výrokem III. rozsudku ze dne 17. 1. 2018, č. j. 22 A 98/2015 – 337, rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2015, č. j. MSK 52281/2015, jímž bylo jako opožděné zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Frýdek-Místek (dále jen „vyvlastňovací úřad“) ze dne 11. 3. 2015, č. j. MMFM 28913/2015, sp. zn. MMFM_S 14104/2013/OÚRaSŘ/JiRa (dále také „rozhodnutí o vyvlastnění“). Rozhodnutím o vyvlastnění bylo žalobci odňato vlastnické právo k nemovitostem specifikovaným v rozhodnutí ve prospěch České republiky – osoby zúčastněné na řízení I), bylo určeno, že osoba zúčastněná na řízení I) je povinna zahájit uskutečňování účelu vyvlastnění nejpozději do dvou let ode dne nabytí právní moci vydaného rozhodnutí, byla stanovena výše náhrady za odnětí vlastnického práva ve výši 1.278.260 Kč a bylo rozhodnuto, že věcné břemeno váznoucí na předmětu ve prospěch osoby zúčastněné na řízení II) se vyvlastněním neruší.

[2] Výrokem I. a II. napadeného rozsudku krajského soudu byl zamítnut návrh žalobce na osvobození od soudních poplatků a na přerušení řízení. Výrokem IV. a V. byla žalovanému uložena povinnost zaplatit na náhradě nákladů řízení žalobci částku ve výši 128 Kč a České republice částku ve výši 24.710,50 Kč. A výrokem VI. bylo krajským soudem rozhodnuto, že osoby zúčastněné na řízení I) a II) nemají právo na náhradu nákladů řízení.

[3] Krajský soud v odůvodnění rozsudku především konstatoval, že v řízení nebyly uvedeny ani osvědčeny žádné důvody, pro něž by mohlo být doručováno jiným způsobem, než o který žalobce žádal – na jím uvedenou elektronickou adresu v souladu s § 19 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 18. 9. 2016 (dále jen „správní řád“). Vyvlastňovací úřad proto doručoval své rozhodnutí způsobem, pro nějž nebyly splněny zákonné podmínky - vadně prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu však žalobce převzal osobně dne 27. 3. 2015 a toto datum je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu považováno za den doručení. S ohledem na uvedené a odvolací lhůtu 15 dnů bylo nutné odvolání doručit do 13. 4. 2015 věcně a místně příslušnému orgánu, tedy vyvlastňovacímu úřadu, což dle dokazování provedeného krajským soudem (na jednání dne 17. 1. 2018) žalobce učinil. Zamítnutí odvolání pro opožděnost proto shledal krajský soud nezákonným.

[4] Ostatní námitky, např. ohledně chyby ve jménu žalobce v rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu či ohledně nejasnosti, o kterém ze žalobcem podaných odvolání žalovaný rozhodl (neboť žalobce podal odvolání k vyvlastňovacímu úřadu i k žalovanému), shledal krajský soud nedůvodnými.

[5] Návrh žalobce na osvobození od soudního poplatku krajský soud zamítl, neboť stejně jako v předchozím řízení, v němž žádostem žalobce nebylo opakovaně vyhověno, k částce 1.278.260 Kč, která mu měla být k dispozici, žalobce pouze vágně uvedl, že nebyla vyplacena na jeho účet. Návrhu na přerušení řízení krajský soud taktéž nevyhověl, neboť neshledal naplnění žádného z důvodů uvedeného v § 48 s. ř. s. Důvodnou neshledal ani námitku podjatosti soudce JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., s odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, č. j. Nao 286/2017 – 74, v němž bylo o námitce podjatosti již rozhodnuto.

II. Kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení I), žalovaného a žalobce

[6] Osoba zúčastněná na řízení I) [dále jen „stěžovatelka 1)"] podala proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost, neboť měla za to, že uvedený rozsudek je nezákonný. Stěžovatelka 1) ve své kasační stížnosti konkrétně namítla, že žalobce, ač požádal příslušné správní orgány o zasílání písemností elektronickou poštou, v několika případech nepotvrdil obdržení zaslané elektronické zprávy, a proto přistoupil vyvlastňovací úřad i žalovaný k doručování prostřednictvím držitele poštovní licence. Uvedené vyplývá dle stěžovatelky 1) z příslušných správních spisů.

[7] Pokud by však Nejvyšší správní soud dospěl k totožnému závěru jako krajský soud, tedy že vyvlastňovací úřad měl povinnost doručovat žalobci písemnosti na jím zvolenou elektronickou adresu a že odvolání bylo podáno včas, pak stěžovatelka 1) namítla další důvod, na jehož základě považuje rozsudek za nezákonný. S ohledem na nutnou aplikaci zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o urychlení výstavby"), a analogicky s rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2019, č. j. 2 As 296/2015 - 180, a ze dne 20. 4. 2016, č. j. 4 As 284/2015 – 105, měl totiž dle jejího názoru krajský soud aplikovat jednoměsíční lhůtu k podání správní žaloby namísto standardní dvouměsíční lhůty, a žalobu žalobce měl tedy kvůli jejímu nesplnění odmítnout. Stěžovatelka 1) z výše uvedených důvodů navrhla napadený rozsudek krajského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný [dále jen „stěžovatel 2)"] podal proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost, kterou napadl rozsudek krajského soudu v rozsahu výroků III., IV., V. a VI. z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti především namítl, že dle jeho názoru z § 19 odst. 3 správního řádu nelze dovodit právo účastníka na doručování na elektronickou adresu vždy, když o to požádá. Vedle nemožnosti doručovat do datové schránky podmiňuje správní řád doručování na elektronickou adresu tím, aby tento způsob mohl přispět k urychlení řízení a aby jej nevylučovala povaha věci. Pokud správní orgán zjistí, že doručování na elektronickou adresu k urychlení řízení nepřispěje, a neshledá ani žádné jiné důvody opodstatňující takové doručování, je oprávněn účastníkovi na požadovanou elektronickou adresu písemnosti nezasílat. Písemnosti tedy doručuje, jako

by účastník o doručování na elektronickou adresu vůbec nepožádal. Stěžovatel 2) měl tedy za to, že není vadou doručování, pokud z relevantních důvodů není respektováno přání účastníka řízení, aby mu bylo doručováno na elektronickou adresu.

[9] K projednávanému případu stěžovatel 2) uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že i v jiných případech žalobce požadoval zároveň dvojí způsob doručování, tedy doručování na elektronickou adresu i prostřednictvím provozovatele poštovních služeb (srov. např. odvolání žalobce ze dne 13. 4. 2015, s. 13 a s. 17). Žalobce rovněž mnohdy uváděl ke každému dílčímu úkonu v řízení jinou doručovací elektronickou adresu a text žádosti o tento způsob doručování formuloval tak, že z něj nebylo jednoznačně zřejmé, která elektronická adresa má být v tom kterém případě použita. Pro ilustraci stěžovatel 2) odkázal na žalobcova podání ze dne 17. 4., 16. 6. a 18. 6. 2015, jež jsou součástí spisu sp. zn. ÚPS/10159/2015/Poli, v němž jsou zřejmé rozdíly v uvedených elektronických adresách. Stěžovatel 2) dále uvedl, že je mu taktéž z úřední činnosti známo, že žalobce často nepotvrzuje, a v minulosti nepotvrzoval, převzetí elektronicky doručovaných písemností. Za těchto okolností by doručování žalobci na elektronickou adresu, resp. adresy, zřejmě nemohlo vést k urychlení ani zjednodušení řízení. Poukázal také na charakter vyvlastňovacího řízení a speciální úpravu doručování písemností v tomto řízení [srov. § 19 odst. 2 a § 29 zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), ve znění pozdějších předpisů], z níž lze dle jeho názoru dovodit, že doručování na zvolenou elektronickou adresu je právě v tomto řízení vyloučeno „povahou věci“.

[10] Pokud jde o neuvedení či neosvědčení důvodů odmítnutí doručovat žalobci na zvolenou elektronickou adresu, pak stěžovatel 2) upřesnil, že povinnost takto doručovat nevyplývá z předmětného ustanovení správního řádu, tedy § 19 odst. 3, ale je soudy dovozována ze zásady součinnosti správního orgánu s dotčenými osobami (§ 4 odst. 3 a 4 správního řádu). V souladu s uvedenou zásadou je správní orgán v takovém případě povinen účastníkovi řízení sdělit, že mu na jím požadovanou elektronickou adresu doručovat nebude, včetně důvodů tohoto postupu. Stěžovatel 2) měl za to, že jestliže zákonodárce sdělení o odmítnutí žádosti o doručení na elektronickou adresu nepřikládal takový význam, že by povinnost sdělení explicitně upravil a že by pro něj stanovil formu usnesení, pak tím spíše nelze s případným nedostatkem sdělení či jeho nedostatečným odůvodněním spojovat takové důsledky, jako je neúčinnost doručení rozhodnutí jinou než účastníkem požadovanou formou. Takový rozšiřující výklad jde již dle názoru stěžovatele 2) nad rámec zákona.

[11] Stěžovatel 2) v neposlední řadě uvedl, že v situaci, v níž správní orgán doručuje prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, přičemž účastníkovi řízení nesdělí, že mu nebude doručovat na jím zvolenou elektronickou adresu, nebo mu tuto skutečnost sdělí, avšak své sdělení nedostatečně odůvodní, je nutné při posuzování včasnosti odvolání akceptovat účinnost doručení prostřednictvím provozovatele poštovních služeb včetně využití fikce doručení. Vyvlastňovací úřad v daném případě nijak neporušil žalobcovo právo na seznámení se s rozhodnutím. To mu totiž prokazatelně bylo doručeno, byť jiným způsobem, než který požadoval. Pokud žalobce podal odvolání opožděně, není stěžovatel 2) jako odvolací orgán povinen zkoumat, zda žalobce v průběhu řízení požádal o jiný způsob doručování a zda mu bylo sděleno, že vyvlastňovací úřad takto doručovat nebude.

Vyhodnocení důsledků nesdělení či bezdůvodného odpírání ze strany vyvlastňovacího úřadu z hlediska zákonnosti ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu by bylo povinností stěžovatele jako odvolacího orgánu pouze v případě včasného odvolání, a to ve vazbě na konkrétní podmínky konkrétního řízení, kdy by rovněž bylo nutné zabývat se otázkou, zda tato vada řízení měla vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu ve věci samé. Krajský soud tedy dle názoru stěžovatele 2) v daném případě nesprávně posoudil otázku, zda vada řízení spočívající v nesplnění povinnosti vyvlastňovacího úřadu sdělit žalobci, že mu na jím požadovanou elektronickou adresu doručovat nebude, včetně důvodů tohoto postupu, má za následek neúčinnost doručení písemnosti, pokud je doručena jiným zákonem předpokládaným způsobem.

[12] Na závěr stěžovatel 2) konstatoval, že je přesvědčen, že již v průběhu řízení bylo žalobci vyvlastňovacím úřadem sděleno, že jeho požadavek na doručování elektronickou formou nelze akceptovat. Přinejmenším proto, že vyvlastňovací úřad v řízení žalobci doručoval téměř všechny písemnosti prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Aby stěžovatel 2) toto své tvrzení podložil také důkazem, nahlédl dne 26. 2. 2018 do spisu vedeného krajským soudem pod sp. zn. 22 A 98/2015, přičemž zjistil, že k soudnímu spisu není připojen spis vyvlastňovacího úřadu vedený pod sp. zn. MMFM_S 14104/2013. Soudní spis ani nevykazoval známky, že by k němu zmíněný spis vyvlastňovacího úřadu byl kdy připojen. Stěžovatel 2) proto namítl též nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívající ve vadě řízení před soudem. Z uvedeného lze totiž usuzovat, že krajský soud při svém rozhodování neměl k dispozici spis vyvlastňovacího úřadu. Taková vada by dle názoru stěžovatele 2) mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel 2) ze shora uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu v rozsahu výroků III., IV., V. a VI. zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[13] Žalobce podal proti rozsudku krajského soudu včasnou, nicméně fakticky blanketní kasační stížnost, kterou napadl rozsudek krajského soudu v rozsahu výroků I, II. a IV. Kasační stížnost tedy mířila proti výrokům ohledně zamítnutí žádosti o osvobození od soudního poplatku, zamítnutí návrhu na přerušení řízení a výroku ohledně povinnosti stěžovatele 2) zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 128 Kč do 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Dále ke kasační stížnosti žalobce viz posouzení Nejvyššího správního soudu níže.

III. Vyjádření žalobce ke kasačním stížnostem

[14] Žalobce se ve svých mnoha podáních, především ze dne 26. 3., 23. 4. 2018 a 6. 8. 2018, vyjádřil ke kasačním stížnostem stěžovatelky 1) a stěžovatele 2). Ke kasační stížnosti stěžovatelky 1) uvedl, že krajský soud správně neuznal fikci doručení rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu kvůli vadám při doručování. Vedle nesprávného nedoručování na elektronickou adresu žalobce navíc poukázal na porušení povinnosti vyvlastňovacího úřadu nechat uložit zásilku na 10 dnů, neboť ten zvolil lhůtu 15 dnů. Na základě toho se písemnost žalobci „dostala do rukou“ dne 27. 3. 2015, čímž považuje stát na úkor žalobce písemnost za doručenou. Žalobce dále uvedl, že poštovní doručovatelka se dne 12. 3. 2015 ani nepokusila písemnost doručit (nezazvonila ani nezaklepala). K zákonné lhůtě pro odvolání upozornil žalobce na ústní jednání u krajského soudu, u nějž dle jeho tvrzení i krajský soud přisvědčil žalobci, že v poučení prvostupňového rozhodnutí je jako odvolací

orgán označen právně neexistující orgán, a tedy zákonná lhůta je 90 dnů (§ 83 odst. 2 správního řádu).

[15] K aplikaci zákona o urychlení výstavby na projednávaný případ žalobce uvedl, že sám Nejvyšší správní soud ve stěžovatelkou 1) uvedených rozsudcích rozlišuje mezi druhoinstančními meritorními rozhodnutími o odvolání proti rozhodnutí o vyvlastnění, na něž by se mohl vztahovat zmiňovaný zákon, a druhoinstančními procesními (nemeritorními) rozhodnutími o včasnosti či přípustnosti odvolání, na něž se zákon nevztahuje. Stěžovatel 2) však podle žalobce toto rozlišení nebere v úvahu, pokud apeluje na Nejvyšší správní soud k aplikaci zákona o urychlení výstavby v projednávaném případě, v němž má krajský soud přezkoumávat právě procesní rozhodnutí odvolacího orgánu. Nadto žalobce namítl, že vyvlastňovací úřad v jeho případě v žádném ze svých úkonů neuvedl, že by mělo být řízení vedeno podle zákona o urychlení výstavby, dokonce ani v rozhodnutí o vyvlastnění, ať už v jeho výroku či poučení.

[16] Ke kasační stížnosti stěžovatele 2) žalobce předně uvedl, že má za to, že doplnění této stížnosti ze dne 26. 3. 2018 by mělo být považováno za nepřípustné. Stěžovatel 2) je podle žalobce v poměru s ním extrémně bohatý jak finančně, tak na právní zkušenosti a není důvod pro nedodržení lhůty pro podání kasační stížnosti. Protože však původní kasační stížnost (bez doplnění) neobsahuje žádné konkrétní důvody, je nutné ji zamítnout. Pokud by Nejvyšší správní soud posoudil doplnění kasační stížnosti jako přípustné, žalobce konstatoval, že ani to neobsahuje právní argumentaci, která by vycházela ze skutkových okolností projednávaného případu a vyvracela by závěr krajského soudu o včasnosti jeho odvolání.

[17] Co se týče doručování prvostupňového rozhodnutí, žalobce upozornil na důkaz ve spisu vyvlastňovacího úřadu, zřejmě na č. l. 83, v němž je vyznačeno datum doručení písemnosti – rozhodnutí o vyvlastnění na den 27. 3. 2015. Tento důkaz nebyl stěžovatelem 2) zpochybněn. Ten jako důkaz použil především doručenku, v níž bylo poštovní doručovatelkou vyznačeno, že žalobce dne 12. 3. 2015 nezastihla, tu však neměl žalobce k dispozici, neboť nebyla mezi podklady k rozhodnutí. Uvedené žalobce považuje za porušení jeho práva na spravedlivý proces. Dále žalobce poukázal na to, že mu stěžovatel 2) odmítl doručovat elektronicky i poštou s tím, že na dvojí doručení nemá nárok. Přitom žalobce uvedl, že nic jako dvojí doručení neexistuje. Nad již výše uvedenou argumentaci o nesprávném doručování vyvlastňovacím úřadem a stěžovatelem 2) uvedl, že tito volí jako první, nejjistější způsob doručení poštou.

[18] Žalobce dále zdůraznil, že v jeho případě bylo uložení podle § 23 správního řádu nepřípustné, neboť bylo možné doručovat elektronicky. Skutečnost, že bylo možné doručovat elektronicky, plynula dle žalobce z celého správního spisu, protože jednak žalobce o takové doručování žádal, jednak vyvlastňovací úřad někdy žalobci opravdu elektronicky doručoval.

[19] K argumentu stěžovatele 2), že žalobce opakovaně žádá o doručování na jinou adresu, žalobce uvedl, že tak činí, aby se v tisících písemností vyznal, a zajišťuje mu to jistotu, že konkrétní správní orgán písemnost přijal. Zároveň dodal, že se nikdy nedomáhal neplatnosti doručení, pokud mu na konkrétní adresu doručeno nebylo.

[20] Žalobce také vyjádřil pochybnosti ohledně možnosti napadnout kasační stížností případné další nové rozhodnutí krajského soudu po zrušení napadeného rozsudku, neboť podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je taková kasační stížnost nepřípustná.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

IV.A. Kasační stížnost žalobce

[21] K podané kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud uvádí, že žalobce byl vyzván k zaplacení soudního poplatku usnesením ze dne 21. 6. 2018, č. j. 2 As 76/2018 – 179. Na tuto výzvu však nijak nereagoval a ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení usnesení tento poplatek nezaplatil (usnesení bylo doručeno zástupci žalobce, který tehdy ještě žalobce zastupoval, do datové schránky dne 22. 6. 2018). Proto Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti žalobce podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s. zastavil.

IV.B.1 Kasační stížnost stěžovatelky 1) a stěžovatele 2)

[22] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnosti stěžovatelky 1) a stěžovatele 2) v mezích jejich rozsahů a uplatněných důvodů, zároveň shledal, že kasačními stížnostmi napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by měl v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti.

[23] Na úvod Nejvyšší správní soud uvádí, že se neztotožnil s námitkou žalobce, že je nutné vycházet pouze z „blanketní“ kasační stížnosti stěžovatele 2) ze dne 1. 3. 2018 a k jeho doplnění ze dne 26. 3. 2018, kterým skutkově a právně konkretizoval v blanketní kasační stížnosti uvedené důvody, nepřihlížet. Obecně totiž může stěžovatel podat imperfektní kasační stížnost, s čímž počítá i § 106 odst. 3 s. ř. s. Toto ustanovení ukládá Nejvyššímu správnímu soudu povinnost stěžovatele vyzvat k doplnění kasační stížnosti, nemá-li všechny náležitosti již při jejím podání. Kasační stížnost stěžovatele 2) ze dne 1. 3. 2018 obsahovala stran jejích důvodů „pouze“ odkazy na zákonná ustanovení s. ř. s. a citaci těchto ustanovení, neobsahovala však skutkovou ani právní konkretizaci, což jsou náležitosti kasační stížnosti, neboť bez nich není zřejmé, z jakých konkrétních hledisek by měl být rozsudek soudem přezkoumán. Aniž by musel Nejvyšší správní soud přikročit k výzvě k odstranění těchto nedostatků, stěžovatel 2) svou kasační stížnost dne 26. 3. 2018 doplnil, a proto soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i z hlediska důvodů uplatněných v tomto doplnění.

[24] Z předložených spisů vyplynulo, že dne 13. 9. 2013 obdržel vyvlastňovací úřad žádost o vyvlastnění tam specifikovaných nemovitostí ve prospěch České republiky - stěžovatelky 1), přičemž vyvlastňovaným a vlastníkem uvedených nemovitostí byl žalobce. Jako účel vyvlastnění byla označena stavba „*Silnice I/68 Třanovice - Nebory*“. Již například v podáních ze dne 14. 11. 2013, 9. 1. 2014 či 10. 2. 2015 (viz č. l. 7 či 9 spisu vyvlastňovacího úřadu, sp. zn. MMFM_S 14104/2013/OÚRaSŘ/JiRa) žádal žalobce o zasílání písemností vyvlastňovacím úřadem na jeho elektronickou adresu, což vyvlastňovací úřad nerespektoval (viz např. obálky na č. l. 7, 10, 11 či 82 spisu

vyvlastňovacího úřadu, sp. zn. MMFM_S 14104/2013/OÚRaSŘ/JiRa). Jediná zmínka o vyvlastňovacím úřadem tvrzeném neúčinném doručování na elektronickou adresu stěžovatele je v přípisu tohoto úřadu ze dne 25. 11. 2013, označeném jako *Odpověď na podání ze dne 14. 11. 2013 – „Prvotní reakce na Váš dopis datovaný dne 22. 10. 2013“ – sdělení*. V tomto přípisu vyvlastňovací úřad uvedl, že jej zaslal dne 19. 11. 2013 žalobci prvně elektronicky s žádostí o potvrzení přijetí, to ale nebylo vyvlastňovacímu úřadu doručeno, a proto bude nadále doručovat standardně poštou (č. l. 8 spisu vyvlastňovacího úřadu, sp. zn. MMFM_S 14104/2013/OÚRaSŘ/JiRa). Tento pokus o doručení však není zaznamenán na žádném dokumentu ve spisu vyvlastňovacího úřadu.

[25] Vyvlastňovací úřad zaslal rozhodnutí o vyvlastnění žalobci poštou tak, že z doručenky na č. l. 52 spisu vyvlastňovacího úřadu, sp. zn. MMFM_S 14104/2013/OÚRaSŘ/KupP [její kopie je také součástí spisu stěžovatele 2), sp. zn. ÚPS/10159/2015/Poli, č. l. 1], plyne, že dne 12. 3. 2015 byla zásilka připravena k vyzvednutí a dne 27. 3. 2015 si zásilku převzal osobně žalobce (což stvrdil svým podpisem). V rozhodnutí byl žalobce poučen, že může *„[proti rozhodnutí] podat odvolání podle správního řádu ve lhůtě **15 dnů** ode dne jeho oznámení, kdy prvním dnem je den následující po dni oznámení rozhodnutí, ke Krajskému úřadu v Ostravě, odboru územního plánování, stavebního řádu a kultury, 28. října 117, 702 18 Ostrava prostřednictvím podání u Magistrátu města Frýdku-Místku, odboru územního rozvoje a stavebního řádu, Radniční 1148, 738 22 Frýdek-Místek.*“.

[26] Součástí spisu vyvlastňovacího úřadu, sp. zn. MMFM_S 14104/2013/OÚRaSŘ/KupP, je také na č. l. 1 – 51 vícero podání žalobce označených jako odvolání, přijatých podatelnou vyvlastňovacího úřadu dne 14. 4. 2015. Ve spisu stěžovatele 2), sp. zn. ÚPS/10159/2015/Poli, konkrétně na č. l. 2, je kopie e-mailu žalobce ze dne 13. 4. 2015 s odvoláním proti rozhodnutí o vyvlastnění, na němž je napsáno „*čj. MSK 48695/2015 13. 4. 2015*“ a dále „*jen na vědomí – MMFM dostal taky, ověřeno telef. 14. 4. 2015, Ing. F. – text shodný*“. Ohledně data podání odvolání je nutné dodat, že žalobce zaslal stěžovateli 2) jako přílohu sdělení ze dne 17. 6. 2015 kopii e-mailu, který byl odeslán z elektronické adresy *podatelna@frydekmistek.cz*, v němž bylo uvedeno: „*Dobrý den, vaše podání jsme obdrželi 13. 4. 2015. S pozdravem L. D.*“ [č. l. 15 spisu stěžovatele 2) sp. zn. ÚPS/10159/2015/Poli]. Nadto krajský soud provedl při jednání dne 17. 1. 2018 důkaz žalobcem předloženým e-mailem shodného obsahu (zaslaným z elektronické adresy *podatelna@frydekmistek.cz*, v němž bylo uvedeno: „*Dobrý den, vaše podání jsme obdrželi 13. 4. 2015. S pozdravem L. D.*“), k čemuž neměl stěžovatel 2) během jednání žádné připomínky [stěžovatelka 1) nebyla v té době přítomna jednání, neboť ho musela opustit kvůli jiným povinnostem].

[27] Z protokolu o nahlížení do spisu stěžovatele 2) ze dne 19. 5. 2015, č. j. MSK 64137/2018, sp. zn. ÚPS/10159/2015/Poli, vyplývá především, že žalobce předložil stěžovateli 2) výzvu k vyzvednutí zásilky (rozhodnutí o vyvlastnění), kterou obdržel dle svých slov do domovní schránky dne 12. 3. 2015. Tato výzva neobsahovala žádný údaj o neúspěšném doručování dle § 23 odst. 4 správního řádu, což potvrdil i stěžovatel 2). K uvedené výzvě nebylo připojeno poučení o právních důsledcích, což také potvrdil i stěžovatel 2), který uvedl, že výzva neindikuje, že by k ní byla připojena nějaká další písemnost (dírky po „sešívačce“ či otlak z kancelářské sponky). Stěžovatel 2) na dotaz

žalobce, zda je ze spisu vyvlastňovacího úřadu patrné, že by se při pokusu zasílat na jeho elektronickou adresu vrátila doručovaná písemnost jako nedoručitelná, odpověděl, že ve spisu vyvlastňovacího úřadu není u napadeného rozhodnutí ze dne 11. 3. 2015 žádný doklad o doručování na elektronickou adresu žalobce. Stěžovatel 2) také potvrdil, že žalobce opakovaně žádal o zasílání písemností na jím uvedenou elektronickou adresu (např. dne 9. 1. 2014 či 6. 1. 2015), a dále uvedl, že k oprávněnosti požadavku žalobce na zasílání písemností jím požadovaným způsobem se vyjádří v rozhodnutí o odvolání.

[28] Rozhodnutí stěžovatele 2) o zamítnutí odvolání žalobce pro opožděnost bylo žalobci doručováno poštou tak, že dne 22. 6. 2015 byla zásilka připravena k vyzvednutí a dne 2. 7. 2015 si ji osobně žalobce převzal. V tomto rozhodnutí dospěl stěžovatel 2) na základě doručenky založené ve spisu k závěru, že dne 12. 3. 2015 bylo rozhodnutí o vyvlastnění připraveno k vyzvednutí, s poučením o právních důsledcích, které s převzetím nebo nepřevzetím zásilky souvisejí. V souladu s § 24 odst. 1 správního řádu nastaly dle stěžovatele 2) účinky doručení dne 23. 3. 2015, neboť poslední den zákonem stanovené desetidenní lhůty, po niž je zásilka uložena, připadl na neděli dne 22. 3. 2015 a v takové situaci se v případě aplikace „fikce doručení“ považuje za poslední den lhůty nejbližší pracovní den. S ohledem na uvedené nepokládal stěžovatel 2) za okamžik doručení 27. 3. 2015, tedy den osobního převzetí rozhodnutí o vyvlastnění žalobcem. Patnáctidenní lhůta k odvolání tak počala běžet dne 24. 3. 2015 a její konec připadl na 7. 4. 2015, žalobce však podal své odvolání až dne 14. 4. 2015, tedy opožděně. Stěžovatel 2) se vyjádřil ve svém rozhodnutí i k odvolání podanému žalobcem elektronicky dne 13. 4. 2015 v 23:55 hod. přímo k němu. Uvedl, že odvolání se dle § 86 odst. 1 správního řádu podává u správního orgánu, který rozhodnutí vydal, a vyvlastňovací úřad obdržel dle dokladů založených ve spisu odvolání elektronicky dne 14. 4. 2015 v 9:17 hod. Proto stěžovatel 2) vyhodnotil písemnost doručenou mu dne 13. 4. 2015 jako písemnost danou „na vědomí“. Zároveň dle jeho názoru nebylo možné aplikovat § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu o zachování lhůty pro odvolání v případě podání odvolání ke správnímu orgánu vyššího stupně, neboť žalobce neuvedl žádné důvody, které by nasvědčovaly tomu, že nemohl podat odvolání u vyvlastňovacího úřadu. Na závěr stěžovatel 2) uvedl, že žalobce elektronicky požadoval zaslání podkladů pro vydání rozhodnutí o svém odvolání, stěžovatel 2) měl však za to, že žádná taková povinnost mu ze správního řádu nevyplývá, žalobce mohl nahlížet do spisu, což také dvakrát učinil, a navíc stěžovatel 2) jako podklad pro své rozhodnutí použil příslušný spis vyvlastňovacího úřadu.

[29] Spornou otázkou v projednávaném případě je, zda byly splněny podmínky pro zamítnutí odvolání žalobce jako opožděného. K jejímu zodpovězení je nutné se nejdříve vypořádat s otázkou, zda byly splněny zákonné podmínky doručování prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, uložení zásilky a doručení fikcí, neboť právě takto bylo doručeno žalobci rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu, přičemž od data doručení se počítá lhůta k podání odvolání. Dále bylo nutné posoudit, v jaký den učinil žalobce podání odvolání, neboť i toto bylo mezi účastníky sporné.

IV.B.2 Naplnění podmínek pro doručování prostřednictvím provozovatele poštovních služeb

[30] Podle § 20 odst. 1 správního řádu *(f)yzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na*

kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastižena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu.

[31] Podle § 19 odst. 3 správního řádu, *(n)evylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.*

[32] Podle § 19 odst. 4 správního řádu *(d)o vlastních rukou adresáta se doručují písemnosti podle § 59, § 72 odst. 1, písemnosti, o nichž tak stanoví zvláštní zákon, a jiné písemnosti, nařídí-li to oprávněná úřední osoba.*

[33] Podle § 72 odst. 1 správního řádu *(r)ozhodnutí se účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením. Nestanoví-li zákon jinak, má ústní vyhlášení účinky oznámení pouze v případě, že se účastník současně vzdá nároku na doručení písemného vyhotovení rozhodnutí. Tato skutečnost se poznamená do spisu.*

[34] Podle § 19 odst. 8 správního řádu *(p)ísemnosti uvedené v odstavci 4 se na požádání adresáta doručují jiným způsobem podle tohoto zákona; v takovém případě platí, že písemnost je doručena třetím dnem ode dne, kdy byla odeslána. V případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odstavec 9), doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.*

[35] Z výše uvedených ustanovení správního řádu vyplývá, že účastník řízení má právo na doručování písemností na elektronickou adresu, pokud o takový způsob doručování požádá, a správní orgán má povinnost doručovat primárně na tuto adresu (v případě, že nelze doručovat do datové schránky). Je pravdou, jak upozorňuje i stěžovatel 2), že pokud by nepřispělo takové doručování k urychlení řízení nebo by to vylučovala povaha věci (případně zákon), pak by správní orgán povinnost doručovat na elektronickou adresu v zásadě neměl. To je ale s ohledem na zjištěné skutečnosti nepodstatné.

[36] Ze spisu vyvlastňovacího úřadu totiž vyplynulo, že vyvlastňovací úřad sdělil žalobci přípisem ze dne 25. 11. 2013 jako reakci na jeho žádost o doručování na jím uvedenou elektronickou adresu ze dne 14. 11. 2013, že se mu tímto způsobem pokoušel doručit, žalobce však doručení nepotvrdil, a proto vyvlastňovací úřad pokračoval v souladu s § 19 odst. 8 správního řádu v doručování tak, jako by žalobce o doručování na elektronickou adresu nikdy nepožádal (viz č. l. 8 spisu vyvlastňovacího úřadu, sp. zn. MMFM_S 14104/2013/OÚRaSŘ/JiRa). Vyvlastňovací úřad tedy tvrdil, že žádosti žalobce vyhověl, ten však nesplnil svou povinnost písemnost potvrdit. Z tohoto hlediska jsou pak námitky stěžovatele 2) týkající se nesplnění podmínky urychlení řízení či

vyloučení doručování na elektronickou adresu kvůli povaze věci v projednávaném případě irelevantní, neboť ty se uplatní pouze při odmítnutí žádosti o zasílání na elektronickou adresu po jejím podání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2016, č. j. 10 As 5/2016 - 36).

[37] Nejvyšší správní soud nicméně zjistil, že ve správním spisu není žádný důkaz o (jakémkoliv) provedeném pokusu o doručení na elektronickou adresu, přičemž je povinností správního orgánu vést správní spis takovým způsobem, aby onen důkaz obsahoval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 37/2015 – 36, body 26 – 33). V tomto ohledu tedy vyvlastňovací úřad neprokázal, že by se snažil doručovat na elektronickou adresu žalobce, ten že by přijetí takto doručované písemnosti nepotvrdil, a tedy že by byla splněna podmínka podle § 19 odst. 8 správního řádu pro doručování prostřednictvím provozovatele poštovních služeb.

[38] Nejvyšší správní soud navíc upozorňuje, že co se týče povinnosti správního orgánu oznámit účastníkovi řízení, že mu na požadovanou elektronickou adresu doručovat nebude, judikatura na straně jedné rozlišuje odmítnutí žádosti doručovat na elektronickou adresu po podání žádosti - s následnou povinností sdělit toto rozhodnutí účastníkovi, na straně druhé pak situaci, kdy správní orgán po podání žádosti (bezvýsledně) doručuje na elektronickou adresu - bez následné nutnosti oznámit změnu v postupu doručování nebo snahy opětovně doručovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2016, č. j. 10 As 5/2016 - 36). Pokud by tedy vyvlastňovací úřad prokázal, že žalobcově žádosti vyhověl, ten však nesplnil svou zákonnou povinnost a doručení písemnosti nepotvrdil, mohl by nadále tutéž písemnost doručovat prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, aniž by ho stíhala povinnost sdělit důvody tohoto postupu. To však v projednávaném případě nenastalo.

[39] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými také námitky stěžovatelky 1) a stěžovatele 2) ohledně údajného nepotvrzování písemností zaslaných na elektronickou adresu žalobce v jiných případech. Podstatou nyní projednávané věci je doručování rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu ze dne 11. 3. 2015. Jestli tedy žalobce následně v jiných případech (i třeba v následném odvolacím řízení) postupoval tak, že mu na elektronickou adresu doručováno být nemuselo, nemůže tato argumentace odůvodňovat postup vyvlastňovacího úřadu v jim předcházejícím řízení. Stejně tak je irelevantní argumentace stěžovatele 2) ohledně žádostí žalobce v odvolacím řízení týkajících se zasílání jednotlivých písemností na různé jím uvedené elektronické adresy a tím údajně způsobených komplikací při doručování či požadavku zasílat písemnosti poštou i elektronicky.

IV.B.3 Určení dne doručení rozhodnutí o vyvlastnění

[40] Podle § 23 odst. 1 správního řádu, *(n)ebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží.*

[41] Podle § 23 odst. 4 správního řádu *(a)dresát se vyzve vložením oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost*

vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.

[42] Podle § 24 odst. 1 správního řádu, *(j)estliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.*

[43] Stěžovatel 2) tvrdí, že rozhodnutí o vyvlastnění bylo doručeno fikcí doručení dne 23. 3. 2015. Nejvyšší správní soud však konstatuje, že doručení fikcí podle § 23 odst. 4 ve spojení s § 24 odst. 1 správního řádu může nastat pouze za splnění zákonem stanovených podmínek pro tento způsob doručování. Jednou z těchto podmínek je i okolnost, že správní orgán nemá podle zákona doručovat jiným způsobem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2013, č. j. 4 As 6/2013 - 28). S ohledem na výše uvedené (na povinnost vyvlastňovacího úřadu doručovat žalobci písemnosti na elektronickou adresu a nedoručovat je prostřednictvím provozovatele poštovních služeb) se tak Nejvyšší správní soud neztotožnil s názorem stěžovatele 2), že byly splněny podmínky pro doručení fikcí a tímto způsobem bylo doručeno v pondělí 23. 3. 2015 (tedy, že zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 12. 3. 2015 a byla uložena na 10 dnů, přičemž desátým dnem byla považována za doručenou).

[44] Nejvyšší správní soud má i přes uvedená pochybení vyvlastňovacího úřadu za to, že žalobci bylo řádně doručeno tím, že rozhodnutí o vyvlastnění dne 27. 3. 2015 osobně převzal, což je doloženo doručenkou na č. l. 52 spisu vyvlastňovacího úřadu, sp. zn. MMFM_S 14104/2013/OÚRaSŘ/KupP. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu totiž plyne, že „*řádné doručení písemností v praxi znamená, že se písemnost zašle nebo odevzdá tomu, komu je určena, a že existuje důkaz o tom, že daná osoba písemnost převzala. Důvodem existence právní úpravy doručení je jistě mimo jiné i potřeba zabezpečit, aby si doručující správní orgány či soudy mohly být jisty, že se písemnost dostala do rukou adresáta. Je-li totiž adresát s obsahem písemnosti obeznámen, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, nemá význam. Nedodržení formy tedy samo o sobě neznamená, že se doručení musí zopakovat, rozhodující je, zda se daná písemnost dostala do rukou adresáta.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 Afs 148/2008 - 73).

IV.B.4 Včasnost odvolání proti rozhodnutí o vyvlastnění

[45] Co se týče samotné včasnosti podaného odvolání, je nutné posoudit, kdy uplynula lhůta k jeho podání. V první řadě žalobce namítal, že byl nesprávně poučen vyvlastňovacím úřadem ohledně možnosti podat odvolání ke Krajskému úřadu v Ostravě, neboť tento správní orgán neexistuje, a proto lhůta pro podání odvolání v jeho případě činí 90 dnů podle § 83 odst. 2 správního řádu. Nejvyšší správní soud konstatuje, že ačkoliv se jedná o chybu, neboť odvolacím orgánem měl být stěžovatel 2), tedy Krajský úřad Moravskoslezského kraje, nemá za to, že by to byla chyba vyvolávající následky uvedeného ustanovení. Jednak je zřetelné, že se jedná o chybu v psaní, jednak i z podání žalobce plyne, že pochopil, kdo je odvolacím orgánem. Lhůta pro podání odvolání tedy činila 15 dnů ode dne 27. 3. 2015, končila tak dne 13. 4. 2015.

[46] Mezi stranami je sporné, v jaký den bylo odvolání podáno. Stěžovatel 2) uvádí ve svém rozhodnutí, že odvolání bylo podáno k němu i vyvlastňovacímu úřadu dne 14. 4. 2015. Z provedeného dokazování před krajským soudem však vyplynulo, že jako den doručení potvrdil vyvlastňovací úřad doručení dne 13. 4. 2015 a stěžovatel 2) k uvedenému neměl žádné připomínky. Nejvyšší správní soud dodává, že nikdo z účastníků nerozporuje [tedy ani stěžovatel 2)], že by potvrzení přijetí dne 13. 4. 2015 podatelnou vyvlastňovacího úřadu bylo falsifikátem, a má proto datum 13. 4. 2015 za den doručení odvolání. Žalobce s ohledem na výše uvedené podal odvolání včas a stěžovatel 2) jej nesprávně zamítnul jako opožděné.

IV.B.5 Neobstarání si spisu vyvlastňovacího úřadu jako vada v řízení před krajským soudem

[47] Nejvyšší správní soud se na závěr vyjádřil i k námitce stěžovatele 2), že řízení před krajským soudem bylo zatíženo vadou spočívající v neobstarání si správního spisu vyvlastňovacího úřadu, což mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí krajského soudu.

[48] Nejvyšší správní soud zjistil, že ze spisu krajského soudu neplyne, že by správní spis vyvlastňovacího úřadu k němu byl někdy připojen. Tato vada by mohla být považována za takovou, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť krajský soud má vycházet zásadně z úplného spisového materiálu, aby mohl náležitě zjistit skutkový stav a na tomto podkladě řádně přezkoumat napadené rozhodnutí v zákonem předepsaném rozsahu. Nejvyšší správní soud však dále zjistil, že krajský soud vycházel především ze spisu žalovaného, konkrétně z protokolu o nahlížení do spisu ze dne 19. 5. 2015, v němž stěžovatel 2) potvrdil, že žalobce minimálně dvakrát (dne 9. 1. 2014 a 6. 1. 2015) žádal o doručování na jeho elektronickou adresu. Krajský soud poté konstatoval, že v řízení nebyly uvedeny ani osvědčeny žádné důvody, pro něž by mohlo být doručováno jiným způsobem (prostřednictvím provozovatele poštovních služeb), než o který žalobce požádal. Jak bylo uvedeno i Nejvyšším správním soudem výše, ani on neshledal, že by takové důvody byly prokázány a ze správního spisu vyvlastňovacího úřadu by vyplývaly. Dále krajský soud vycházel z doručenky rozhodnutí o vyvlastnění, jejíž kopie je také součástí spisu stěžovatele 2) a na níž je uvedeno datum převzetí rozhodnutí žalobcem dne 27. 3. 2015. V neposlední řadě vycházel z e-mailové komunikace stěžovatele 2) ohledně data doručení odvolání a z e-mailu potvrzujícího doručení odvolání vyvlastňovacím úřadem dne 13. 4. 2015 (provedeného jako důkaz při jednání). Přestože tedy krajský soud neměl k dispozici spis vyvlastňovacího úřadu, tato vada neměla vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Krajský soud i bez správního spisu posoudil pro věc rozhodné právní otázky dostatečně na základě důkazů, které si opatřil a v řízení provedl a které nebyly po obsahové stránce účastníky zpochybněny. Sporné otázky byly jasně vymezeny a ohraničeny a výsledek skutkového a právního posuzování krajského soudu byl jednoznačný. Není patrné, že pokud by spis správního orgánu měl krajský soud k dispozici, mohlo by to uvedené závěry krajského soudu jakkoli změnit.

IV.B.6 Aplikace lhůty k podání správní žaloby podle zákona o urychlení výstavby

[49] Stěžovatelka 1) nad uvedené namítla, že dle jejího názoru měl být na projednávaný případ aplikován zákon o urychlení výstavby, konkrétně měla být aplikována jednoměsíční lhůta k podání správní žaloby, ne tedy standardní dvouměsíční lhůta.

[50] Nejvyšší správní soud konstatuje, že se jedná o nepřípustnou námitku ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť tato právní otázka byla již vyřešena v nyní projednávané věci předchozím rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 296/2015 – 180, body 12 až 13. Konkrétně Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud nepochybil, když v případě zamítnutí odvolání podle § 92 odst. 1 správního řádu pro opožděnost aplikoval klasickou dvouměsíční lhůtu, neboť se jednalo o řízení, na něž se zákon o urychlení výstavby v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu neaplikoval (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2016, č. j. 4 As 284/2015 – 105, a ze dne 25. 6. 2015, č. j. 6 As 94/2015 - 20). V tomto rozsahu tedy již byla otázka lhůty k podání žaloby (zda jednoměsíční, anebo dvouměsíční) vyřešena a nelze ji opakovaně přezkoumávat.

V. Závěr a náklady řízení

[51] Kasační stížnosti stěžovatelky 1) a stěžovatele 2) byly nedůvodné, jak bylo shora podrobně vyloženo, a proto je Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[52] Řízení o kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud zastavil z důvodů popsaných sub IV.A.

[53] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti stěžovatelky 1) a stěžovatele 2) rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, *(n)estanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl*. Stěžovatelka 1) ani stěžovatel 2) v řízení úspěch neměli, proto jim právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalobce by právo na náhradu nákladů měl, žádné odůvodněné náklady mu však s řízením o kasačních stížnostech nevznikly.

[54] S ohledem na výše uvedené rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že stěžovatelka 1) a stěžovatel 2) nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech, které podali, a žalobci se náhrada nákladů řízení o těchto kasačních stížnostech nepřiznává.

[55] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti žalobce bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, bylo-li řízení zastaveno.

[56] Osoba zúčastněná na řízení II) nemá podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí vznikly náklady, a není dán ani důvod zvláštního zřetele hodný pro přiznání jiných nákladů řízení.

pokračování

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu